

uvedených zákonů, bylo uvedeno jako bydliště žalovaného Prostějov. V době, kdy okresní soud v Prostějově vydal platební rozkaz, nebylo mu známo, zda jest nesprávné udání žaloby, že bydlištěm žalovaného jest Prostějov. Byl proto, hledíc k § 29 j. n., v době podání žaloby místně příslušným podle § 65 j. n. okresní soud v Prostějově a bylo podle § 47 j. n. uznati na jeho tehdejší místní příslušnost. Postoupiti spisy podle § 44 j. n. okresnímu soudu civilnímu pro vnitřní Prahu, nebyl okresní soud v Prostějově oprávněn, jak bylo vyloženo již v rozhodnutí čís. 2521 Sb. n. s., na něž se poukazuje. Na tom se nic nezměnilo tím, že platební rozkaz nemohl býti žalovanému doručen, poněvadž se dodatečně objevilo, že v Prostějově nebydlí, ani tím, že žalobce oznámil dodatečně okresnímu soudu v Prostějově, že žalovaný bydlí v Praze (Čechy), neboť tam mu platební rozkaz, vydaný okresním soudem v Prostějově podle § 3 zákona čís. 67/1873 ř. z., nemůže ovšem býti doručen. Nemůže-li se proto vydaný již platební rozkaz státi účinným, pak bylo na okresním soudě v Prostějově, aby celou upomínací žalobu vrátil žalobci, a jest pak věcí žalobce, jakým způsobem chce svůj nárok dále uplatňovati.

Čís. 15091.

Svážanie obilia mlynárom od zemedelcov a rozvážanie mlynských produktov týmže pre zemedelcov nie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže.

(Rozh. z 28. marca 1936, Rv III 44/36.)

Žalobníci — mlynári — domáhali sa žalobou pre nekalú súťaž vyriešenia, že žalovaní — tiež mlynári — sú povinní zdržovať sa od svážania obilia od zemedelcov a rozvážania mlynských produktov pre zemedelcov a žiadali zaplatenie 20.000 Kč titulom ušlého zisku. Všetky tri sudy túto žalobu zamietly. Najvyšší súd z týchto dôvodov:

Spor sa má riešiť v rámci žalobnej žiadosti: či sa majú žalovaní zdržovať svážania obilia od zemedelcov a rozvážania mlynských produktov pre zemedelcov a či sú povinní uplatneným odškodneným za túto činnosť.

Právom vyriekli nižšie sudy, že je otázkou právnou, ktorú náleží riešiť súdu, či je určité konanie v rozpore s dobrými mravmi súťaže.

Pravdaže pri riešení tejto otázky môže si súd všímať i toho, ako sa na konania hľadí medzi súťažiteľmi, čo o ňom súdia verejno-právne korporácie, ktoré majú podľa svojho určenia dbať o spoločné oprávnené záujmy súťažiteľov svojho oboru a aké dôvody uvádzajú pre svoj názor; lež súd nie je takým názorom viazaný.

Nie je preto rozhodujúce, že na nespočetných schôdkach námezdnych mlynárov bola prejednaná otázka svážania a že to vždy bolo odsúdené samými mlynármi ako neprípustné a ako dobrým mravom odporujúca súťaž.

Dôvod toho, že mlynár, ktorý sváža, počíta výlohy sváženia na úkor hodnoty mlynárskych produktov, bol by s hľadiska dobrých mravov súťažne závažným len, keby sa dokázalo, že práve žalovaní skracovali hodnotu meliva. O dokázanie toho sa žalobníci ani nepokúsili.

Práve okolnosť v posudku sväzu malomlynárov uvádzaná o nespočetných schôdkach venovaných tejto otázke svedčí, že šlo o prelom starého zvyku svážania a že nazeranie na tento zvyk nebolo medzi malomlynármi jednotné, hoci prevažovalo stanovisko proti tomuto zvyku.

Odvolací súd — osvojivší si skutkový stav zistený prvým súdom — zistil tiež, že iný malomlynár Vincenc T. od svážania odstúpil až 20. marca 1935 len preto, lebo sa dozvedel od revíznej komisie, že bude od takto získavaného obilia platiť daň (srov. k tomu odst. 14 vyhlášky min. financií čís. 79/1932 Sb. z. a n.).

Z toho je zrejmé, že nie všetci malomlynári, ktorí zanechali starého zvyku, učinili tak len z dôvodov súťažnej solidarity a v presvedčení, že odporuje dobrým mravom súťaže.

Správne odvolací súd dovodil, že si nemožno všímať ani zákazu inkriminovaného konania, uvedeného v 3. odst. § 17 zákona čís. 168/35 Sb. z. a n., ktorý v dobe, keď sa zistené činy žalovaných stali, ani neplatil, nehľadiac na to, že nie každé prestúpenie zákazu, vydaného pri úprave niektorého zárobkového podnikania ipso facto znamená nekalú súťaž. To plynie jasne z prepisu 2. odst. § 4 vlád. nariadenia čís. 116/35 Sb. z. a n.

Bolo preto treba riešiť vec podľa konkrétnych okolností prípadu.

Tomuto požiadavku vyhovel odvolací súd, keď poukázal tiež na to, že ani zemský úrad v Brne ako živnostenský úrad druhej stolice neschválil usnesenie živnostenských spoločenstiev (v zemi Moravskoslezskej), obsahujúce zákaz námezdným mlynárom svážať obilie a rozvážať múku, a keď také svážanie, resp. rozvážanie podľa pomerov, ktoré existovali v dobe žalobných činov, kladal za také obvyklé vedľajšie plnenie, ktoré bolo podľa povahy veci účelné k uskutočneniu výkonu alebo jeho ľahšiemu užívaniu (§ 3 h) zákona z 12. apríla 1935 čís. 75 Sb. z. a n.).

Tieto závery dovolacia žiadosť v podstate nebola v stave vyvrátiť.

Keď žalovaní trvali na svážaní podľa starého zvyku, hoci proti tomu vystupovali iní mlynári, resp. ich organizácie, nemožno aspoň dotiaľ, dokiaľ táto otázka nebude právne upravená, určiť, že sa prehrešili proti dobrým mravom súťaže.

Bola preto žaloba právom zamietnutá.

Čís. 15092.

Smlouva, kterou se majitel koncesované autodopravy zavázal železniční správě platiti určitou částku na úhradu ztrát na příjmech způsobených železniční správě jeho autobusovou dopravou, jest platným právním důvodem, zavazujícím smluvníka k plnění. Dodatečnou nemožnost plnění jest posuzovati podle okolností jednotlivého případu.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1936, Rv I 925/34.)